

Aslında yazının başlığını bilerek hatalı koydum. Amacım bir konuya dikkat çekmektir. Çünkü önce iki kavrama açıklık getirmek gerekmektedir. Resul ve Nebi kavramı. Çünkü Kuran’da bu iki kavram ayrı ayrı kullanılmıştır ve farklı fonksiyonlar ifa etmektedir. Allah öylesine kelime kullanmaz!

Çok kestirmeden gidersek, resul = elçi demektir. Nebi kavramını ise peygamber olarak anlayabiliriz. Oysaki Kuran çevirilerinin çoğunda resul kelimesi “peygamber olarak” çevrilmiş..Öncelikle bu hususa dikkat etmeliyiz. Peygamber olarak çevrilmiş bir ayetin orijinaline bakıp bunun “resul” mü “nebi” mi olduğuna bakmalıyız.

Ve “itaat” söz konusu olduğunda hep “resul” kelimesi kullanılmıştır. Acaba neden?

Şimdi konuya giriş yaparken ikinci bir alana yönelelim ve bir beyin jimnastiği yapalım. Aşağıdaki önermeleri inceleyelim.

Önerme1: X diyor ki ben Allah’a inanmam fakat elçisine inanırım.

Böyle bir önerme olabilir mi? Tabi ki olamaz. Allah’a inanmayan inanmadığının bir de elçisi olabileceğine hiç inanmaz.

Önerme 2: X diyor ki, ben Allah’a inanırım fakat elçisine inanmam.

Bu önerme geçerlidir. Yani X Allah’ın bir elçi ile insanlara bir mesaj ileteceğine inanmıyor. Deist bir tutum. Bir yaratıcıya inanıyor fakat onun elçilerinin olacağına inanmıyor.

Önerme 3: X diyor ki, ben Allah’a inanırım elçisine de inanırım.

Bunu söyleyen kişi elçi’ye inanmış ise Allah’ın kelimeleri konusunda elçi’ye mutlak bir güven içerisinde olmalıdır. Yani elçi “bu Allah’ın bana Vahyi’dir” dediği zaman ona İTAAT etmelidir.

Yoksa “ben Allah’a inanırım elçisine de inanırım” sözünün arkasında durmamış olacaktır.

Yani biz vahiy ile ancak elçi’leri aracılığı ile muhatap olabildiğimize göre, itaat söz konusu olduğunda Allah ile elçi hep birlikte anılmıştır. Yani, elçi’ye itaat etmeden vahye muhatap olmak zaten mümkün olmayacaktır.

Sözün özü, elçi’ye itaat etmeden Allah’a itaat de mümkün olmayacaktır. Önerme 1’i hatırlayın. Nasıl ki kişi Allah’a inanmıyor ise ve “ama elçisine inanırım” gibi bir cümle kurması mantık kurallarının dışında bir cümle oluyor idiyse , kişi “Allah’a inanırım ama elçisine itaat etmem” demesi de ikiyüzlüce bir cümle oluyor.

İşte bu yüzden Kuran’da Allah’a itaat etmiş olmanın ispatı olarak onun resulüne yani elçisine itaat birlikte anılıyor. Dikkat ediniz, bu noktada hep resul yani elçi kelimesi kullanılıyor. Kuranda itaat söz konusu olduğunda hep “resul-elçi” kavramının kullanılmasının hikmetini düşünerek ve yukarıdaki önermelerime benzer önermeler kurarak ve siz de bu konuda tefekkür edebilirsiniz.

Maide 92: Allah’a itaat edin, resule itaat edin, sakının. Eğer yüz çevirerseniz şunu bilin: Bizim resulümüze düşen sadece apaçık bir tebliğdir.

Teğabün 12: Allah’a itaat edin, resule de itaat edin. Eğer yüz çevirerseniz resulümüze düşen, apaçık bir tebliğden başkası değildir.

Şimdi yazının devamındaki ayetleri çok derin düşünelim:

Ahzab 36: Allah ve Resûlü bir iş hakkında hüküm verdikleri zaman, hiçbir mü’min erkek ve hiçbir mü’min kadın için kendi işleri konusunda tercih kullanma hakları yoktur. Kim Allah’a ve Resûlüne karşı gelirse, şüphesiz ki o apaçık bir şekilde sapmıştır.

“Yukarıda ulaştığımız mantığı hatırlarsak artık bu ayette “Allah ayrı hüküm verir Resul’e de

ayrıca hüküm verme yetkisi vermiştir” gibi bir algıya düşmememiz lazım. Ama düştük diyelim, devam edelim ayetleri okumaya..

Ahzab 37: Hani sen Allah’ın nimetlendirdiği, senin de lütufta bulunduğun kişiye “Eşini yanında tut, Allah’tan kork!” diyordun ama, Allah’ın açıklayacağı bir şeyi de içinde saklıyordun; insanlardan çekiniyordun. Oysaki kendisinden korkmana Allah daha layıktır. Zeyd o kadından ilişkisini kesince onu sana nikâhladık ki, evlatlıkları eşleriyle ilişkilerini kestiklerinde, müminler için o kadınlarla evlenmede bir güçlük olmasın. Zaten Allah’ın emri yerine getirilmiştir.

Bir önceki ayette “ayrıca bir hüküm verme yetkisi bulunan peygamber algısı”nın 38. Ayet ile birlikte yıkılmış olması lazım. Eğer hala yıkılmadıysa:

Ahzab 38: Allah’ın kendisine farz kıldığı şeyde peygambere (nebi) hiçbir vebal yoktur. Daha önce gelip geçmişlerde de Allah’ın yolu-yöntemi buydu. Allah’ın emri, belirlenmiş bir kaderdir/ölçüdür.

Ayette nebi kelimesi kullanılmış ve “Allah’ın kendisine farz kıldığı şey” olarak bir vurgu yapılmıştır.

Yani Ahzab 36’da her zaman olduğu gibi hükmü veren Allah’tır. Resulü o hükmü tebliğ eden Resul’dür. Yani Kuran’ın bize sunduğu mantığı iyice düşünersek bu konuda çelişkisiz bir sonuca ulaşırız. Allah ayrı -haşa- peygamber ayrı hüküm vermez. (Ayette resul kelimesinin buyrulmasına dikkat ediniz, 2 ayet sonra “nebi” kelimesini bize veren de da yine Allah!)

Bir örnek daha:

Necm 2: Arkadaşınız (Muhammed) ne sapmıştır, ne de azmıştır.

Necm 3: Ne de kendi kişisel arzusundan konuşmaktadır.

Necm 4: O (nun konuşması kendisine) vahyedilenden başkası değildir.

Yukarıdaki ayetlerde “o kendi heva ve hevesinden konuşmaz” diye işaret edilen alan peygamberimizin hemen her konuşmasını, iki dudağı arasından çıkan her şeyi mi

kapsamaktadır yoksa Kur'an'ı mı işaret etmektedir?

Konu ile ilgili çok sayıda ayet var. Kuran'da "Allah ve resulü" kalıbı ile kullanılan tüm ayetleri dilerseniz inceleyebilirsiniz.

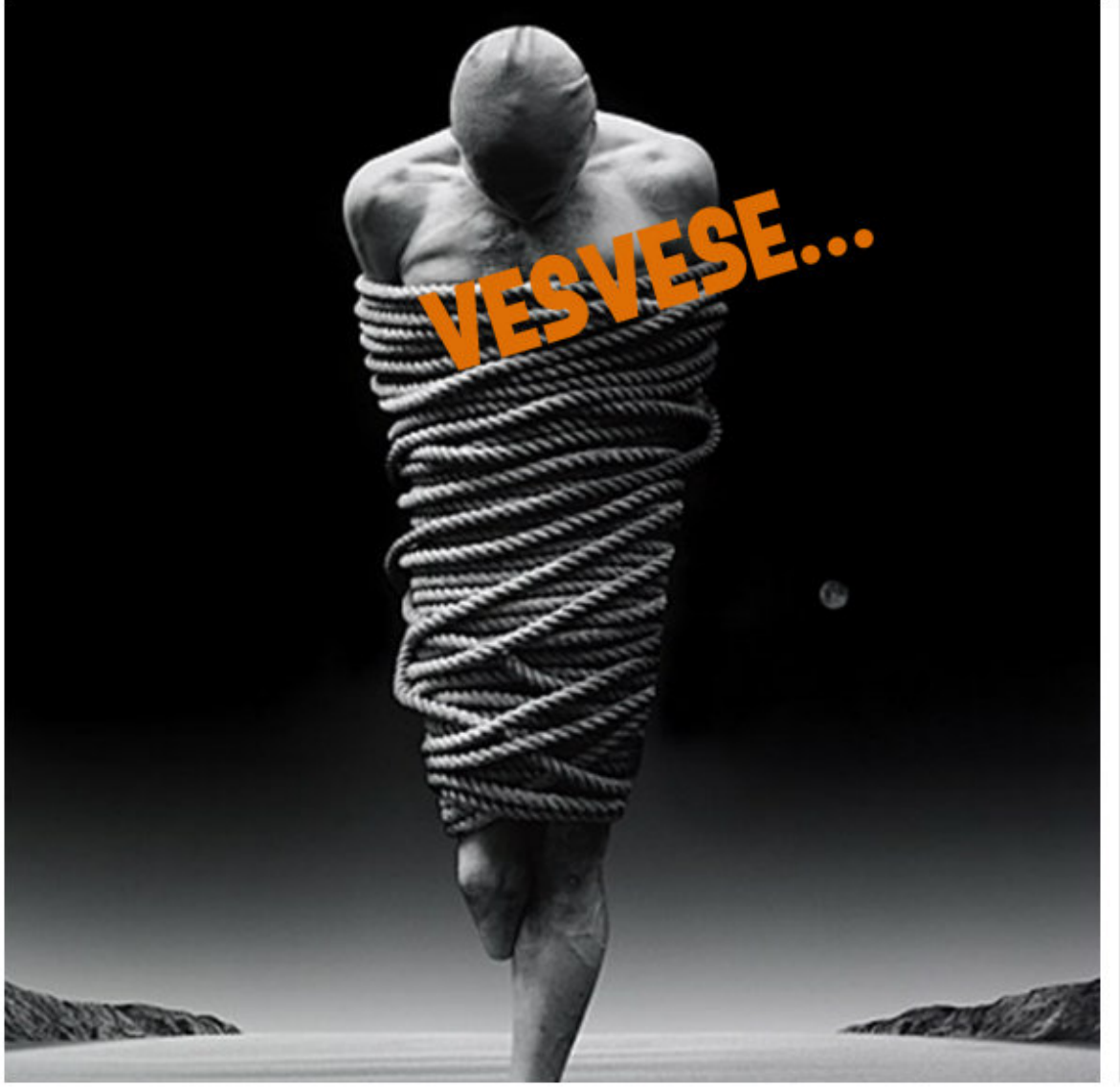
Bu yazıda ben kendi bulgularımı ve sorgulamalarımı paylaşmaya çalıştım. Çünkü konu dönüp dolaşıp "hadis'ler dinin kaynağı mıdır?" sorusuna gelecek.

Bir sonraki yazımın konusu bu olacak gibi.

Bu yazı da konu ile ilgili :

• [Tevbe Suresi 1. ayet ilgili bir cevaba cevap](#)

• [Gusül ile ilgili vesveseden nasıl kurtulunur?](#)